

Ak Adamın Kara Günü

– EFTELY@ · 16 Mayıs 2014

Bir ışık, bin tebessüm, sözsüz duygularGözleri apaktıGüneş beyazî bir nur vururdu içineEllerini kaldırırdı yeni vardiya değişimindeApak dualarla doluyduAh... Ne kıskandırırdu görenleri heplşik utanır çekilirdi yüzündenKi... Ağladığında o apak adamGözyaşlarından sevdikleri akardı...Bir gün, bin ölüm, sessiz ilelebetNe olmuşsa düşmüştü hayallerZift kokan bir koridor... Sonrası havasız bir boşluk...Uzaktan gelen acının tiz sesi...Ak adam ellerini kaldırdıZift kokan yere nasıl da aydınlık veriyorduDualarla...Ki... Ağladığında o apak adamGözyaşlarından sevdikleri akardı...Bir siren, bin hüznün, yaşsız ağlamalarSağa dönmek isterken karşılaşan bir boyunlukSedye... Sedye ölüm döşeğiAk adamın üstünde beyaz dualarla örtülüOnu taşıyan doktorlar, sanki melek gibiBeyaz, ıssız, sessiz...Ak adam şaşırdı birden, nefesini çekti içineYandı, yandıHep aldığı oksijen şimdi bir köhne yabancıçten soğuk tanıdık, dıştan sıcak acıBirden ellerini kaldırdı Ak adamAmpulden yansıyan gölgeli ışık gösteriyorduDualarına kömür karası örtüldüğünüçten yabancı oksijeni iniverdi, ellerinin duası düşüverdiMavi gözlerini ölümün karası bürünüverdiYüreği kendinden önce cennete gitmiş gibiKi... Ağladığında o apak adamGözyaşlarından sevdikleri akardı...Bir kara, bin kahverengi, sözsüz kırmızılarKefen beyazını kapatan tahtalar, tahtaları kapatan kara hayallerGüneş her zamankinden de ışık saçıyorSanırım ağlıyor...Sıra sıra dizilen Ak AdamlarCennete girmek için sıraya girmiş gibiAk Adam ellerini kaldırdı birdenAma kara hayaller kapladı üstünüOlsun ne yazar zorlardı o kendiniKi... Ağladığında o apak adamGözyaşlarından sevdikleri akardı...E F T E L Y A...(Akdenizi cebinde taşıyan kız...)